

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae Sive Ivs Ecclesiasticvm

Wiestner, Jacob

Monachii, 1706

II. De Approbatione Sacerdotis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62649)

eum eodem notant Fagundez *cit. cap. 4. n. 12.* & Palao *n. 5.* Unde

28. Dubium quintū oritur, an hujusmodi statutis lata excommunicatio contrahatur à confitente solum fide, hoc est, vel non integrè, vel sine omni dolore vel proposito emendationis. Ratio dubitandi est; quia, cum Ecclesia cogitationis & quæcunque merè interna peccata non cognoscat, ab ea latæ pœnæ ad hujusmodi peccata se non extendit. Sed ratio hæc levis est, cum enim internæ dispositionis defectus redundet in actum confessionis externæ, & hanc nullam reddat, istam tanquam nullam & sacrilegam obnoxiam reddet excommunicationi, statuto latæ in non confitentes, secundum doctrinam traditam *Lib. 1. Tit. 2. n. 40.* sicut eidem censuræ obnoxius esset sacerdos, qui Pœnitentiæ vel Baptismi Sacramenta alicui ministrare sub ejusdem censuræ ipsò factò contrahendæ pœna jussus, eum malitiosè sine interna intentione exterius absolvet vel baptizaret. Unde ejusmodi statuto latam censuram etiam incurrunt meretrices, usurarii & quicumque alii peccatorum veram confessionem malitiosè omittentes vel indebitè peragentes. Neque refert; quod excommunicati non declarentur, cum; quia Jure lata excommunicatio sine ulla declaratione animam ligat: tum verò; quia declarari non solet in favorem aliorum fidelium; ne cum ipsis communicantes peccent, & minorem excommunicationem etiam ipsi incurrant; non, quod ipsa censurâ non afficiantur; *cit. Suarez n. 4. Fagundez n. 12. & Palao n. 5.*

ARTICULUS II.

De Approbatione Sacerdotis,

SUMMARIUM.

29. *Decretum S. Synodi Tridentina de approbatione,*
30. *Sacerdotibus etiam Regularibus necessariâ ad confessiones secularium,*
31. *Licitè & validè excipiendas.*
32. *Conceditur ab Episcopo pro secularium,*
33. *Et pro Regularium confessionibus audiendâ à proprio eorum Prelato.*
34. *Eâ opus etiam habent sacerdotes graduati,*
35. *Approbandi sacerdotes sunt ab Episcopo, cujus jurisdictioni subjeti sunt ipsi,*
36. *Vel potius diocesis, cujus subditarum confessiones excipiuntur.*
37. *Concedi approbatio potest tribus modis,*
38. *Et semper gratis debet.*
39. *Admissionem ad examen potestibus injustè:*
40. *Validè tamen ex causa etiam injusta,*
41. *Et sacerdotibus Regularibus denegatur.*
42. *Ex justa causa ad certum locum & personas:*
43. *Imò etiam ad tempus restringitur*
44. *Validè absolvit approbatus, quem approbans idoneum per errorem:*
45. *Imò etiam, quem non idoneum judicavit.*
46. *Approbatio obnoxia est revocationi:*
47. *Qua variè & ex justa causa legitime fit,*
48. *Etiam ab approbanti successore,*
49. *Ab antecessore approbatus revocare valente ad examen.*

Approba-

29. **A**pprobationis nomine venit Judicium, sive testimonium authenticum de habilitate sive idoneitate sacerdotis ad excipiendas fidelium pœnitentium confessiones, de quo S. Synodi Tridentinæ decretum est, *Quamvis presbyteri in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipiant, decernit tamen sancta Synodus nullum, etiam Regularem, posse confessiones Secularium, etiam sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari: nisi aut parochiale beneficium habeat, aut ab Episcopis per examen, si illo videbitur necessarium, aut aliàs idoneus judicetur: Et approbationem, qua gratis datur, obtineat: privilegiis & consuetudine quacunque, etiam immemoriali, non obstantibus, Sess. 23. cap. 15. de Reformat.*
30. Ad excipiendas secularium confessiones hodie non sufficit; quòd sacerdos habeat omnia, ad Sacramenti Pœnitentiæ administrationem necessaria Jure Naturali ac Divino: sed insuper exigitur; ut ad administrationem illam ab Ecclesia specialiter sit approbatus. Quod, sicut certum, sic
31. Dubium est, an à sacerdote ad illam non approbato attentata Sacramenti administratio & collatæ à peccatis absolutiones invalidæ sint. Ratio dubitandi est; quòd in ordinatione sacerdotali cum potestate sacrificandi pro vivis ac defunctis etiam à peccatis absolvendi potestas conferatur. Quam rationem simul insinuat, eique occurrit ipsa S. Synodus; quòd, licet à peccatis absolvendi potestas substantialis cum sacrificandi potestate conjuncta in quovis sacerdote sit, ad actuale tamen illius exercitium necessaria sacerdoti sit jurisdictio & explicatio determinationisque subjecti, circa quod exercetur, Navarrus in *can. Placuit 3. dist. 6. de Pœnit. n. 19.* Suarez de *Pœnit. disp.*
25. *f. 1. n. 16.* & *Laiman Lib. 5. tract. 6. cap. 10. n. 19. assert. 2.* jurisdictio autem non concedatur & subjecti illius determinatio hodie non fiat, antequam sacerdos ad excipiendas confessiones Ecclesiæ judicio sit approbatus, Quare Sacramenti Pœnitentiæ administratio & à peccatis absolutiones, à sacerdote non approbato collatæ, hodie propter defectum potestatis absolvendi actualis, valore desituuntur, ex communi & certa sententia DD. id defumentium ex *cap. 15. cit. V. Non posse;* cùm verbis istis negetur potentia, inducaturque carentia jurisdictionis, & actus contra gestus invalidus declaratur, *Glossa in Reg. 1. V. Non potest, in 6. Bartol. in l. fin. ff. de Fidei n. 7. Tiraquell. post L. Connub. gloss. 4. n. 1. & 9. Covarruvias in c. Tunc 17. de Testament. n. 2.*
- Ea autem sacerdotum, tam Regularium quàm Secularium, ad excipiendas pœnitentium, etiam sacerdotum secularium, confessiones approbatio de Jure competit Episcopis, saltem confirmatis, aliisque Prælati in certo territorio obtinentibus jurisdictionem quasi Episcopalem, Capitulo istiusque & Episcopi Vicario generali, vi mandati seu commissionis generalis; cùm non sit actus Ordinis, sed jurisdictionis Episcopalis Ordinariæ, vacante sede, residentis penes Capitulum, & in Vicario generali speciale mandatum de Jure vel consuetudine non expositis, *cit. Suarez disp. 28. f. 5. à n. 1. & Barbosa de Offic. Episc. alleg. 25. à n. 8. Secularium,* inquam, tam clericorum quàm laicorum: non etiam Regularium; quia ad istorum sive utriusque sexus Religiosorum confessiones excipiendas sacerdoti Regulari, imò & Seculari sufficit approbatio & licentia superioris consentium Regularis, *arg. cap. 15. cit. cùm, expressa sive assumpta ex duabus speciebus op-*

E f f

positis

positis unâ, altera exclusa censetur, arg. c. *Nonne* 5. de *Præsumpt.* & l. *Cum Prætor* 12. pr. ff. de *Judic. cit.* Suarez s. 4. n. 4. Miranda *Tom. 1. Manual. Prælat. q. 45. art. 11. conclus. 2.* & Barbosa *Alleg. cit. n. 64. in fine*, id comprobans decreto Clement. VIII. relatò à Quaranta V. *Confessor.* Ratio, cur S. Synodus decretum illud ad secularium confessiones restrinxerit, ea videtur esse; quòd, cum Regulares peculiarem & multò, quàm secularium est, perfectiorem vivendi modum teneant, de eorum conscientia S. Synodus confidat: & confessores ipsis à propriis eorumque vivendi modum expertis potius, quàm ab aliis Prælatiis approbari, conveniens esse iudicabit. Ubi

34. Dubium est, an Episcopalis approbatio necessaria etiam sit sacerdotibus licentiarum aliquò, præsertim Doctoratùs vel Licentiæ gradu in Theologia vel Jure Canonico in generalium studiorum Universitate insignitis. Dubitandi ratio est; quòd tales suæ ad Sacramentorum administrationem idoneitatis testimonium publicum habeant, & de illa aliquando per ipsam facti evidentiam & doctrinæ notorietatem constet. Nihilominus, Episcopalem approbationem his quoque necessariam, communis & certa est sententia DD. quòd S. Synodus disertè decernat, *Nullum etiam Regularem presbyterum posse secularium confessiones audire: quorum verborum absolutè negantium generalitas exceptionem vel restrictionem non admittit, cit.* Suarez s. 4. n. 3. Laiman. *cap. 11. n. 2.* Barbosa n. 14. & Palao *Tract. 23. disp. unic. p. 17. §. 5. n. 2.* qui tamen rectè monet, decere; ut Magistri, Doctores & Licentiatum in Theologia vel Jure Canonico, uti & celeberrimos Verbi divini præcones ac similes, quando de eorum doctrina palam constat, ex communi hominum æstimatione sine

scientiæ examine approbentur.

Dubium etiam & controversia inter DD. est, cujus Episcopi approbatio necessaria sit. Ex variis Opinionibus verisimiliores sunt duæ, Una cit. Suarez s. 6. n. 6. Coninck de *Panis. disp. 8. dub. 7. n. 50.* & Palao *disp. cit. p. 15. §. 3. n. 4.* approbationem Episcopi ipsius confessorii exposcentium; cum sit absolutum iudicium de istius idoneitate: in confessorium autem iudicium exerceri potest à solo superiore, cui is ratione domicilii vel quasi, aut moræ in loco, est subjectus.

36. Altera Navarri *Manual. cap. 27. n. 266. V. Sextum, Laiman. cap. 11. cit. n. 9.* & Barbosa *Alleg. 15. cit. n. 30.* exigentium approbationem Episcopi loci, in quo, sive cujus subditorum confessiones excipiuntur, partim; quòd generatim mentio Episcopi exaudienda sit de Episcopo loci, in quo gerendum est actus, & cui incumbit cura animarum: partim verò; quòd ex iustis causis, v.g. propter casum difficiliorum occurrentium frequentiam & majus periculum perversionis animarum, quandoque in confessorio literarum scientia major in uno quàm in alio Episcopatu desideretur; ut, qui ad excipiendas confessiones in uno est idoneus, in alio Episcopatu minus idoneus sit; ac proinde pro isto opus meritò videatur approbatione speciali. Accedit; quòd, si sufficeret approbatio Episcopi confessorii, sequeretur approbatum ab uno Episcopo pro tota Ecclesia esse approbatum: quod nemo facile asseret, & si verum esset, speciale aliquid Societati JESU indultum non esset per privilegium, vi

gum, vi cuius epus Sacerdotes ab aliquo ordinario semel approbati iter facientes pœnitentium confessiones audire ubique valent: dummodo id sine licentia Ordinarium non fiat, in oppido vel loco, in quo ipsi existunt, ex *Constitutione* Gregorii XIII. edita 11. Februarii 1576. Pro hac etiam sententia cit. Barbosa n. 32. allegat Cardinalium declarationem: eandemque, huius modi declarationibus seclusis, sibi semper & absolute placuisse, fatetur Suarez cit. n. 6. Unde

Infertur primò, Sacerdoti, tam Regulari, quam Seculari necessariam esse approbationem illius Episcopi, cuius subditorum excipit confessiones; atque idcirco, si approbatus ab Episcopo Frisingensi ex istius diœcesi transeat ad Augustanam, & istius subditorum confessiones excipere velit, ab istius Episcopo vel Vicario generali approbandum, ut non obscure insinuat à Tridentino, disertè decernente *Nullum Sacerdotem audire posse secularium confessiones, nisi ab Episcopo idoneus iudicetur*; plurali enim numero id decernendo S. Synodus indicat, approbationem à pluribus necessariam, si in plurium diœcesibus confessiones audire velit. Ratio est; quia cuiusvis Episcopi approbatio est respectu gregis, cui ex Pastoralis suo munere tenetur providere, ut rectè observant cit. Laiman n. 8. & Lugo n. 2. qui tamen rectè excipit Imprimis Sacerdotes Regulares, qui vigore privilegii Apostolici, postquam ab Episcopo aliquo approbati sunt, fidelium quorumcunque confessiones audire possunt, ut paulò ante de Societatis Sacerdotibus iter facientibus est dictum. Deinde diœceses, quantum Episcopi contenti sunt, ut à vicinarum diœcesium Episcopis approbati Sacerdotes, quando ad suam diœcesim accedunt, ad subditorum suorum confessiones excipiendas adhiberi possint.

Infertur secundò, Sacerdotem, qui post approbationem obtentam ab Episcopo Frisingensi ad Augustanam diœcesim transit, licet illius approbationis virtute in hac diœcesi neminem valeat absolvere, casu tamen, quò ad Frisingensem redit, ad excipiendas istius diœcesis pœnitentium confessiones novà approbatione opus non habere, saltem si interea, dum absuit, antè concessa approbatione à Frisingensi Episcopo istiusve successore revocata non fuerunt, cit. Lugo n. 44. & aliis DD. relatis, Barbosa n. 44.

Infertur tertio, Parochum aut Vicarium perpetuum ipsà curati beneficii collatione approbatum censeri pro tota diœcesi; ut virtute Bullæ cruciatæ vel Jubilæi pœnitentium diœcesanorum quorumcunque confessiones audire possit, cit. Suarez s. 4. n. 16. Palao §. 2. n. 7. & alii apud Barbosam n. 19. Ratio est; quia beneficii curati collatio ejusdem virtutis est, cujus absolute facta approbatio per authenticum testimonium: quò facta approbatio extenditur ad totam diœcesim.

Infertur quartò, à parochio parochianorum suorum confessiones excipi posse extra parochiæ suæ, imò diœcesis fines, quòd eorum respectu ab Episcopo sit approbatus, in eosque obtineat jurisdictionem: quæ, cum voluntaria sit, extra proprium territorium exerceri sine proprii istius parochi vel Episcopi præiudicio potest, cit. Cominek disp. 8. n. 22. & Barbosa à n. 36.

Porro Sacerdotum ad excipiendas secularium confessiones approbatio ab Episcopo concedi potest ac solet Imprimis actuali collatione beneficii parochialis, sive annexam habentis curam animarum. Deinde authenticâ declaratione idoneitatis, factâ prævio examine, cap. 15. cit. non tamen necessariò per scripturam; cum hæc ad illam neque ex natura rei, neque

decretò Conciliari *cit.* neque aliò Jure exigatur. Demum Sacerdotis ad Sacramentorum vel expressè ad Sacramenti Pœnitentiæ administrationem, etiam sine prævio examine, factâ deputatione; cùm Episcopus eò ipsò, quòd Sacerdotem sibi subditum ad id munus obeundum deputet, eum ad id idoneum judicare intelligatur, *cit.* Suarez *f. 5. n. 9.* Barbosa *n. 6.* & Palao *§. 1. n. 4. & 5.*

38. Quòcunque autem modò fiat approbatio, concedenda est gratis; quia ob tenta pretiò procul dubio Simoniaca foret; cùm approbatio spiritualis jurisdictionis sit actus. An propterea approbatio, sicut collatio beneficii, pretiò ob tenta irrita sit, dubitandi ratio est; quòd *cap. 1. §. cit.* Verba *Qua gratis detur*, inserta sint conditionatè propositioni, *Nisi approbationem obtineat.* Sed, licet hoc ita sit, conditione tamen istà verba illa non efficiuntur; cùm non, ut conditio, referantur ad Sacerdotem, à quo approbatio est obtinenda: sed ad Episcopum, cui eam gratis concedendi præceptum imponunt, quin irritent pro pretiò simoniacè concessam. Hanc proinde valore defitui, cum *cit.* Suarez *f. 5. n. 9.* & Bonacina *disp. 5. de Pœnit. q. 7. p. 4. §. 1. in fine*, meritò negat *cit.* Palao *§. 1. n. 6.* quòd hujusmodi concessionis nullitas ullo Jure prodita non sit, & ex collationis aut alterius actus, labe illà infecti, nullitate perperam inferatur; cùm pœnæ Jure latæ ultra casus expressos non porrigantur, per *Reg. Factum 155. §. 3. ff. & Reg. In pœnis 49. in 6.* Ex dictis

39. Dubium oritur primò, an approbatio sine admissione ad examen ab Episcopo valeat denegari. Ex justa & rationabili causa, v.g. ob notoriam aliunde incapacitatem, sive discretionis, scientiæ vel probitatis defectum, illam denegari ita posse, nemo est, qui inficias eat. Ejus

modi etiam causâ seclusâ personæ, quàm judicat idoneam, denegari approbationem ab Episcopo posse, suadet ratio; quòd non appareat, ex quo capite ad approbationem concedendam obligetur. Nihilominus, eam Sacerdotibus, ad examen admitti petentibus, si idonei reperiantur, denegari sine justa causa & pro libitu suo ab Episcopo posse, ex communi aliorum sensu meritò negant *cit.* Suarez *f. 5. n. 15.* Coninck *dub. 7. n. 5.* Laiman *cap. 11. n. 3.* Palao *§. 3. n. 7.* & Lugo *de Pœnit. disp. 21. n. 49.* Ratio est; quia approbatio non est gratia & privilegium, à concedentis libera voluntate pendens: sed authentica declaratio sive testimonium publicum de personæ idoneitate, ut ei Sacramenti administratio committi possit: cujusmodi testimonium probitate vitæ & debita scientia instructis sacerdotibus ex justitia debetur; ut non impediatur, quò minus ad excipiendas confessiones eligi à parochis, & per Bullam Cruciatæ vel Jubilæum Sacerdotibus omnibus à Papa concessa jurisdictione uti possint. Quod multò magis procedit in Religiosis, quibus, admissione ad examen & approbatione, postquam idonei reperti sunt, denegatâ, injustè adimeretur usus privilegii Apostolici: vi cujus ab Ordinatio approbati & à superioribus suis expositi pœnitentium ad se recurrentium confessiones audiendi facultatem & jurisdictionem à Papa sibi concessam habent.

Dubium secundò est, an sufficiat approbatio petita, si ab Episcopo injustè denegetur. Non quidem, si injustitia denegationis manifesta non sit; quòd in dubio justa præsumatur; cùm pro judice ab eoque actis semper præsumatur, si contrarium non ostendatur, & propter illius auctoritatem fraudis ac læsionis suspicio excludatur, *c. In presentia 6. de Renuciat. & l. fin. ibi, Quòd non arbitramur, C. de Offici-*

Offic. civil. jud. Sed, si personæ approbationem petentis idoneitas manifesta sit; hoc enim casu, an idem statuendum, dubitandi ratio est; quòd consensus debiti & injustè denegati eadem, quæ dati, vis de Jure sit, *c. Licet 18. de Regular.* Verùm, quia specialia in argumentum & consequentiam de Jure trahenda non sunt, Tuschus *Prætic. V. Speciale conclus. 462. n. 12.* propositò etiam casu approbationem petitam ad Sacramentalis absolutio- nis valorem non sufficere, communis & certa est sententia DD. quòd S. Synodus Tridentina, ut quis ad secularium confessiones audiendas idoneus sit, tanquam conditionem disertè exigat approbationem ab Episcopo obtentam, ibi, *Nullus reputetur idoneus, nisi ab Episcopo approbationem obtineat, cap. 15. cit.* ut adeò, conditione hac deficiente, Sacerdos idoneus non reputetur, *arg. l. Si quis fundum 37. ff. de Contrab. empt. §. l. Necessario, 8. pr. V. Quod si sub conditione, ff. de Pericul. rei vend. Tuschus Prætic. V. Condicio, conclus. 593. à pr.*

Neque hac in re inter sacerdotes Se- cularis & Regulares, saltem Mendicantes, & qui istorum privilegiis fruuntur, discrimen statuendum est propter *Clement. Dudum 2. & Extravag. Super Cathedralam 2. inter communes, de Sepult.* quarum constitutionum posteriori à Bonifacio VIII. Mendicantibus indultum est privilegium, vi cujus confessarii ab illorum Generali vel Provinciali Episcopo præsentati, si isti eos admittere renuant, pro admissis haberi possunt, Papà eos tali casu admittente: quod memorati Papæ privilegium à Clemente V. in Concilio Viennensi de novo confirmatum est Constitutione priori: & revocatum non videtur à Tridentino *cap. 15. cit.* cum istò Concilii generalis dispositioni sine speciali ejus mentione non derogetur, *c. Nonnulli 28. pr.*

de Rescript. §. c. Ex parte 3. de Capell. Monach. Quà ratione ducti, & Navar- rum *Manual. cap. 27. n. 265.* secuti RR. non pauci volunt, Mendicantibus approbationem debitò modò postulantibus *cap. 15. cit.* relatum decretum non obsta- re, quòd minùs, illà injustè denegatà, ad secularium Sacerdotum aliorumque pœnitentium confessiones validè excipiendas idonei sint.

Sed malè; quia imprimis (ut taceam, **41.** quòd *cc. cit.* agatur de Conciliaris decreti derogatione, quæ fit per rescriptum: non de ea, quæ fit per Constitutionem) *Clement. cit.* dispositio non est ab ipso Concilio Viennensi, sed in isto à Clemente V. edita; ac proinde non Conciliaris, sed Apostolica duntaxat Constitutio est, per tradita à Panormit. *in c. 1. de Pœnit. n. r. in fine, & Corrado Prax. Dispensat. Apostol. Lib. 7. cap. 7. n. 5.* ut adeò, sicut aliis Constitutionibus Apostolicis, sic & *Clement. cit.* sine speciali mentione derogetur, *arg. c. 1. de Constitut. in 6.* Deinde; quia, sicut Apostolica constitutioni priori per posteriorem, sic & Concilii generalis decreto priori per posterius sine illius mentione derogatur; quòd Concilii posterioris Patres prioris decreta scire non minùs, quàm Constitutiones Apostolicas antè editas Papæ; ac proinde priori decreto contrarium edendò illud abrogare velle, censeantur, *c. 1. cit. §. l. Sed & posteriores 28. ff. de LL. Gloffa magna in c. 1. cit. ubi Joan. Monach. in addit. Probi, n. 3. & Pirrhing ad Rubr. de Constit. n. 135.* Demù; quia S. Synodus Trident. *Clem. & Extravag. cit.* satis derogat generali & negativo decretò idem de Regularibus, quòd de Secularibus, sacerdotibus statuendò, ibi, *Nullus Sacerdos secularis, vel Regularis, & non minùs generaliter privilegiis derogandò verbis, Non obstantibus quibuscunque privilegiis.* Quare hodie Sacerdo-

sacerdotum, sicut secularium, sic & Regularium, etiam Mendicantium, absolutiones secularibus, sine Episcopali approbatione, etiam illicitè & injustè denegata, collatas valore destitui, meritò defendunt *cit. Suarez f. 5. n. 13. Coninck dub. 7. n. 58. Lugo disp. 21. n. 52. & Barbosa alleg. cit. n. 47.*

42. Dubium tertio est. an approbatio restringi ab Episcopo valeat ad certum tempus. Restringi eam posse ad certum locum & personas, nemo est, qui inficietur; quòd respectu puerorum, plebis rusticanae, aliorumque rudium idoneus esse possit, qui talis non est respectu civitatis, praesertim iudicum, consiliatorum, assessorum, advocatorum, mercatorum: & respectu virorum, qui non est respectu foeminarum, Navarrus *Manual. cap. 4. n. 11. cit. Suarez f. 7. n. 19.*

43. Restrictionem autem ad certum tempus cum nonnullis improbat Portell, *Dub. Regular. V. Confessor. n. 13.* quòd non appareat ratio, cur, qui unò, non etiam aliò die, mense, annò aptus sit ad excipiendas confessiones. Verùm, esto, hæc restrictio difficilior sit eà, quæ sit ad certum genus personarum aut locum, iustæ tamen causæ esse possunt, sicut pro articulo mortis approbationem & jurisdictionem concedendi cuivis, sic particulari alicui sacerdoti concessam ad certum tempus restringendi; non solum propter necessitatem & concursum poenitentium, aliorumque sacerdotum defectum: sed etiam propter levitatem morum & tenuitatem scientiæ ipsius sacerdotis, & ad istius conservandæ perficiendæque studium in eo excitandum: imò etiam ad probitatis, doctrinæque Moralis ac discretionis, pro perpetua approbatione sufficientis, capiendum experimentum, ut rectè advertit *cit. Barbosa n. 42. & Lugo disp. 21. n. 58. & curiarum Episcopaliū praxis docet.*

Neque semper ad excipiendas fidelium confessiones, qui praesenti, etiam futuris annis idoneus est; cùm experientiæ magisterio doceamur, eam, quam nunc habent, rerum Moralium scientiam in sacerdotibus aliquando exolescere, curisque & studiis ab illa alienis sic obrui; ut ad pristinam ignorantiam rediisse, vel nihil unquam didicisse videantur.

Dubium quarto est de valore absolutionis collatæ à sacerdote, quem Episcopus idoneum iudicavit, cùm re ipsa non esset. Quâ in re verius est, illam valore non destitui; quòd ea irritata non sit decreto Conciliari *cap. 15. cit. &* si poenitenti ritè disposito cum debita intentione & adhibita absolutionis forma collata sit, non appareat ratio vel causa nullitatis, Barbosa aliis DD. relatis *alleg. cit. n. 40.* ubi validam etiam censet absolutionem, collatam à sacerdote, ab Episcopo factè, hoc est, verbis externis, sine concedendi intentione interna prolatis, approbato; quòd, cùm talis sacerdos habeat titulum coloratum & communi iustoque errore approbatus communiter reputetur, publico animarum bono poscente, legitimæ approbationis defectus ab Ecclesia suppleatur, *arg. S. Veruntamen. post can. Infamis, 7. q. 7. & l. Barbarius 3. ff. de Offic. Prætor.* Secus esset, si sacerdotem idoneum in animo iudicaret sine ulla iudicii sui manifestatione; quia ex decreto Synodali *cit.* non iudicium tantum, sed actus etiam externus desideratur, ibi, *Aut iudicetur idoneus, & approbationem obtineat, cit. Suarez f. 5. n. 9. Coninck n. 49. & Barbosa n. 41.* Unde

Infertur, invalidam fore absolutionem, collatam à sacerdote, quem Episcopus, cùm idoneum non iudicaret, aut iudicaret idoneum non esse, nihilominus approbavit; quòd *cap. 15. cit.* præter approbationem ab illo obtentam & externam, in-

ant, internum de idoneitate iudicium exigatur: & S. Synodi intentio fuerit; ut cum iudicio interno coniungeretur approbatio externa, & vicissim. Ita Barbosa *cit. n. 40.* ab eoque præter alios allegatus Suarez *n. 7.* Sed Doctor iste, sicut hunc decreti Synodalis intellectum non reicit, sic non obscure pro valida habet, vi eiusmodi illicitæ & iniustæ approbationis collatam absolutionem, cum; quod S. Synodi PP. sicut de approbatione, sic & de iudicio sive declaratione idoneitatis externa loqui videantur; cum de internis Ecclesia non iudicet, *c. Tua nos 34. de Simonia:* tum verò; quod aliàs multæ absolutiones dubiæ forent; cum eiusmodi approbationes non raro pro favore aut aliàs minus providè concedantur.

46. Dubium quintò est, an approbatio semel data ab Episcopo valeat revocari. Ratio dubitandi est; quòd non sit gratia & favor, sed sententia quædam sive iudicium authenticum, sacerdotibus, qui ad excipiendas confessiones idonei reperiuntur, ex iustitia debitum: sententia autem semel prolata, postquam in rem iudicatã transit, revocationi ejus iudicis, à quo prolata est, obnoxia nõ sit, *c. Quod ad Consultationẽ 15. de Sent. & re judic. & aurb. Hodie C. de Appellat.* Quà ratione ducti aliqui approbationem Regularium: alii quorumcumque, etiam Secularium, ab Episcopo saltem eo, à quo obtenta est, revocari posse, inficiantur. Verùm *textu cit.* sermo est de sententia judiciali, sive lata in foro contentioso: à qua ad extrajudiciale, sive id, de quo agimus, iudicium de idoneitate perperam ducitur argumentum; cum illatio non rectè fiat à diversis, *l. Inter stipulantes 23. §. 5. V. Sed hæc dissimilia sunt, ff. de V. O.*

Quare, illà non obstante, propositam Sacerdotum approbationem revocari, non tamen semper ad libitum & ed-

dem modò, posse, aliorum DD. communis & certa sententia est

Et primò quidem Sacerdotis, Parochiale sive curatum beneficium obtinentis, approbatio revocari non potest: nisi ex iusta causa privetur beneficio, vel ab annexo ei officio suspendatur aut removeatur, *cit. Suarez f. 8. n. 6. & Palao f. 4. num. 1.*

Secundò, approbatio data ad arbitrium seu beneplacitum ex iusta causa licite: & nullà ejusmodi causã poscente, saltem validè revocari potest, *cit. Suarez n. 8. & Barbosa alleg. 25. n. 55.* Ratio est; quia talis est approbatio restricta ad tempus determinandum ab approbante: ea autem, quæ concessa est ad tempus, istò transactò, expirat; ac proinde etiam concessa ad beneplacitum, istò cessante: imò etiam concedentis morte sine alia revocatione expirabit; cum hominis morte e jus beneplacitum extingatur ac cesset, *c. Si gratiosè 5. de Rescript. in 6.*

Tertiò, approbatio, Sacerdoti absolute & sine limitatione concessa, ex iusta causa v.g. propter mutatos illius & publicè scandalosos mores, scientiæ Moralis oblivionem &c. licite revocatur, *arg. e. Accepimus 13. ibi, Nisi fortè, postquam promoti sunt, se reddiderint indignos, de Etat. & qualir.* cum enim ex iusta causa Sacerdoti auferri valeat beneficium Ecclesiasticum, quod ipsi ritè collatum fuit, multò magis revocari valebit ad excipiendas confessiones approbatio; cum istà minus radicatam jus approbato, quàm benefici collatione parochico conferatur, *cit. Suarez n. 1. & Lugo n. 65.*

Quartò, eiusmodi tamen mutationis, aliavè iustã causã non subsistente, absolute concessa approbatio illicite revocatur; cum enim Sacerdoti petenti & idoneo reperto approbatio illicite & injustè denegetur, multò minus semel collata sine

G g g

ejus

ejusmodi causa iuste auferetur. Ratio est; quia jus acquisitum fortius est acquirendum; ut hoc facilius impediatur, quam illud auferatur, l. fin. V. Hoc etenim, C. de Acquir. poss. § l. Qui autem, ff. Que in fraud. credit, cit. Suarez n. 7. & Palao n. 8. qui & apud cit. Barbolam n. 57. alii absolute concessæ approbationis revocationem sine rationabili causa & iniuste, quod nunquam præsumitur, factam, invalidam censent.

48. Quinto iisdem casibus ac modis, quibus ab Episcopo, à quo approbatio est concessa, ejus revocatio fieri potest ab ejus successore, ut aperte supponit *Constitutio* B. Pii V. quæ incipit *Romani*, edita 8. Idus Augusti 1571. dum successori approbatorum revocationem ad examen permittit, utique ad effectum approbationis vel reprobationis; ne revocationis ad examen nullus sit effectus. Ratio est; quia successor eodem jure utitur, quod ejus antecessor, eandemque cum illo obtinet potestatem, *Glossa in c. 1. V. Prædecessoris, de Solut.* Neque apparet ratio, cur ratas habere debeat omnes facultates concessas ab antecessore, cit. Suarez f. 8. n. 4. Miranda q. 45. art. 7. & Barbofa n. 49.

49. Quoad eam tamen revocationem ad examen inter antecessorem & successorem id discriminis intercedit; quod, licet Seculares uterque, Regulares tamen sacerdotes, prævio examine semel approbatos, ad examen revocare solus successor pro majori conscientia suæ quiete permittatur *Constitut.* *Piana cit.* quam per privilegiorum Regularium reductionem ad Concilii Tridentini terminos factam, à Gregorio XIII. *Constitut.* quæ incipit *In tanta*, Calend. Martii 1573. edita non revocatam, à S. Congreg. Cardd. Interpp. declaratum est, ut ex *Rodriquez Tom. 1. Regular. q. 59. art. 4.* *Lezana Summa cap. 18. n. 7.* & aliis refert cit. Barbofa n. 48.

ARTICULUS III.

De eidem necessaria Jurisdictione.

SUMMARIUM.

50. Istius defectus inducit nullitatem absolutionis.
51. Venialia dumtaxat, vel antè elavibus jam subiecta consistentem,
52. Et in mortis articulo constitutum absoluit quilibet Sacerdos,
53. Proprio Sacerdote in eo articulo absente,
54. Sine obligatione confessionis postea coram proprio repetenda.
55. Jurisdictio alia Ordinaria est & alia Delegata.
56. Ordinariam habent Papa, Episcopi, Abbates, parochi & similes.
57. Istorum autem commissarij delegatam,
58. Per subdelegationem aliquando, non semper, in alios transferendam.
59. Delegata acquiritur I. ex dispositione Juris,
60. II. Commissione hominis expressa, imò etiam tacita;
61. Quam neque futura ratihabitionis præsumptio;
62. Neque delegare valentis & presentis taciturnitas;
63. Neque licentia, si petatur, obtinenda fiducia;
64. Neque sola illius petitio, sine actuali consensu inducit.
65. III. Privilegiò: quò ea concessa est Ordinibus Religiosis,
66. Et per istorum Prælatos subditis Sacerdotibus communicatur.